

Eroterična pisma.

Pismo X. - Ljubljana, v februarju 1923.

Pojm duše v okultizmu.

- o. - d.

V okultizmu je pojem telesa veliko obsejnejši, kakor je v eroterični znanosti, ki obsega tudi one strani človeka, katere prištevna eroterika v območje duše, med tem, ko stoji pojem duše v okultnem smislu tako visoko, da ga eroterik niti ne sluti.

Vse, kar najdemo v treh nam znanih sferah univerza, t. j. v fizični, astralni in mentalni sferi, so telesa, je nebroj teles, telo poleg telesa, ki napolnjujejo cel prostor in ki so prostor

v svoji skupnosti: - Vsaka sfera ima
svoja telesa, ki so od teles drugih sfer
tako različna, da se med seboj nika-
lor ne dajo primerjati. Kar jim je skup-
nega, je oblika, je navzvenanje pros-
tora v eni ali v več dimenzijah; je
omejenost v času in prostoru, je njih
početek in konec, je minljivost.

Duša v ožalnem smislu nima
oblike, ker nima dimenzije, ker je
zunaj časa in prostora. O njej tudi ne
moremo reči, da li bila večna, niti
da je minljiva, da li bila neumer-
na, niti da je omejena, kajti samo
eno je večno - in to je čas, in minljivo,
kar je v njem, in samo eno je brez-
mejno - in to je prostor, in omejeno,
kar je v njem. Duša pa je brezčasna,
t. j. zunaj časa, je brez dimenzij, t. j.

rumaj prostora. Simbol fizičnega in
eteričnega telesa je obla, simbol astral-
nega telesa je krog, simbol mentalne-
ga telesa je obod kroga (črta), kaj pa
naj bi bil simbol duše drugega nego
točka, t.j. idealno žarišče in predišče
sfere, kroga in oboda — vsega ustvar-
jenega objektivnega sveta.

Logična najnost in dejstvo ilustrira
pravi, da mora biti predišče samo-
eno, predišče človeka isto, kakor pre-
dišče roča; v drugih besedah, da
je duša samo ena in nica vse-duša,
ena svetovna duša.

Pojm duše v skultizmu je Kormišen,
svetoven; duša "obsega" vse, je v vsem.
Človek, ki se je roveda, postane kor-
mično bitje, postane vse-človek.

Veliki adept Giordano Bruno je

bil oni, ki je prvi uvedel v evropsko
mišljenje pojem vredenja. Ona mu je
posredovala med stvarjeno naravo
in med duhom; ona mu je "stvar-
jajoča narava" ona mu je organiza-
torična in inteligentni princip v na-
ravi.

S priznanjem vredenja stopa pojem
Božanstva v ogradje, umaj vraga stvar-
janja in nehanja, umaj vseh lastnos-
ti in pojmovanja. Vredenja pa je vse,
pričujoča, delujoča, vladajoča - pov-
sod je hkratu in vsa. Pojem Schopen-
hauejeve vsevolje je zelo poroden z
okultnim pojmom vredenja. Schopen-
haueju je svet skori in skori volja
na eni strani in predstava, t. j. etis,
katerega nareja volja sama zase, na
drugi strani. Da pa ta vsevolja ni

„slepa“ in „lačna“, ampak inteligentna,
z gotovimi cilji in motivi tega seveda
nemški filozof samo s svojim intelektom
ni mogel domati. Okultnem pa pravi,
da je vsedušna inteligentna moč, ki se ra-
veda svojih ciljev in motivov, toda se
ne raveda povsod in vedno same sebe.
Do samoravesti, do samospornanja
pride radušna samo v človeku-mistiku.

Krišānstra je pojem vsedušne nepor-
nan, porname pa je ravnostno stanje
človeka, ki se raveda vse duše, in v
katerem se vsedušna raveda same sebe.
To ravnostno stanje je „Kraljestvo božje“.
- Krišānstra nebesa niso še Kraljestvo
božje, ampak samo posmrtno stanje
človeka v mentalni sferi. Kraljestvo
božje pa je vršeno nad vsa nebesa,
primerjati bi se dalo še „najbolj“ nirvani

Buddhistov. blovek, ki se naveda vse-
duše, je stopil v nirvano, je postal vse-
človek, je postal Buddha t.j. vzbujeni.
Nirvana pomenja tedaj „vzbujenje“. V
šoli pa smo se učili, da pomenja nirva-
na „uničenje“. V resnici je nirvana
oboje. - Buddhistu je vse čutno živ-
ljenje le sanje, ki postanejo, ko se vbu-
di, nične, so uničene; uničen pa ni on,
ki se je zbudil. Vzbujenje je tedaj po-
sitivna stran nirvane, uničenje pa
je njena negativna stran. Nirvana je
uničenje vsega dordevnega in vzbujenje
vsega resničnega & resničnemu življen-
ju samoravestne vseduše.

Vse dordevno obstoja v času in pros-
toru. Premagati to dvojje: čas in prostor.

Prevedoma sta obe besedi „budati“ in
„bud“ (iti) tudi jeklovno sorodni in isto
debelo.

tež si ohraniti raven raven in samo-
raven, se pravi nastopiti kraljestvo
božje, preiti v nirvano. In ker je čas
in prostor urar intelekta, je, kakor
pravi Kant, "a priori", in si brez nje
ni ničesar misliti ne moremo, ja mo-
remo le premagati, če smo premaga-
li intelekt. "Miselni princip je le ubi-
jalec resničnega - učence mor v ubiti
ubijaka" pravi mistik-buddhist.
Zato se Buddha tudi nikdar ni bliž-
je izzaril o nirvani, ni opisoval uče-
nih blaženosti. Najti vsi pojmi, vse
lastnosti, katere poznamo, so od tega
sveta v času in prostoru, so sence,
so nični. Če bi Buddha pripisoval
nirvani kakšne stvarne lastnosti, zna-
na ravenstna stanja, bi ji vrel njeno
resničnost, bi jo ponižal v "ta svet".

Kraljestvo božje ni od tega sveta, pravi
mlajši brat Rudolpha. Kajti obo mi vi-
delo, uho ni dišalo in človeški um si
ni zamislil, kajšno je Kraljestvo božje

In vendar, kako ga spornamo, če
ne s svojim intelektom? Vsaka sfera
ima svojo metodo spornanja, pa tudi
svoj organ, s katerim spornava. V ast-
ralni sferi um človeški čuti, si pred-
stavlja; v mentalni sferi logično sklepa
in debatira; v Kraljestvu duše pa zgleda
in spornava. To gledanje imenujemo in-
tuitivnost, imenujemo intencijo. Intencija
je spornavalni organ duše. Če je pri nes-
ta organ v imbrionalnem stadiju, da nam
je duša le težka temna skutaja, s tem se
ni dokazano, da ta organ ni moren
razvoja in rasti. So ljudje, ki so ta organ
tako vgojili in razvili, da jim daje razno

tako točne podatke, kakor nam razum. Ti ljudje so mistiki spornovalci. O svojih ilustriranih nam govore v znanem jeziku, katerega besede pa majo drug pomen. Razumemo jih, če imamo tudi mi moč intuicije in le v toliko, v kolikor je ta moč razvita.

Ški mistiki so v enini edini, v tem namreč, da se zavestno stanje človeka, ki ne zaveda veduše, ne da primerjati nobenemu drugemu stanju, vzrejeni guberni. V resnici je guberen življenjske duše in edina pot k enemu, ki vodi do duše, edini način narediti nemogoče mogoče, se dvigniti nad intelekt, nad čas in prostor.

Guberen je nekaj čudovitega, pravi Mabel Collins. Se onemni je podobna in le onemni se da primerjati, kar je

čudovitega v življenju. Brez uje se
duša ne bi mogla v človeku raveda-
ti in živeti, raven kot močnost, ka-
kot tudi telo ne bi moglo živeti brez
dihanja. Guberen je ovrčje, v katerem
se duhovne sfere: duše / gibljejo. Člo-
vek, ki je amorčen gubiti raven sebe
in kaj drugega, je zmorčen duhovnega
življenja, v njem mora priti nova
prej ali slej do samoravesti. Guberen
je ona bela magična moč, ki je edina
močna vzbuditi spečo dušo k samo-
ravestnemu življenju.

Paradokso je, da so vsi ljudje, ki
se ravedajo v duše, in katerih se rave-
da v duša, v tej raveni eno, da to
niso duhovno enoto.

Ta duhovna enota je "bela loža".
Bela loža je tedaj individualizirana

veduša, ki se kot taka tudi spor =
nava in zaveda. To je njen esen =
čni pojem. — Bela loža tedaj ni
nolena tajna organizacija s tajni =
mi močmi in amovnostmi, ni dru =
bo ali radnega z omejeno ali neo =
mejeno razsežnostjo. Vlado ima dostoj =
nolno more vstopiti. Tu ni privile =
gijev, ni priporočil, ne pomagano =
ben patron, nolen svetnik, tu po =
maga le notranja zdelost, ki,
posledica trvočelnega napora, po =
maga le lastna volja, ki pripor =
na eno napreko: svojo lastno sla =
vost - in to slabost brerovirno =
stre.

Stanarijev:

Tri belečnice okultista.

Vsak naša pota hodimo,
mi - volč bratje.
Po mirjeh sferah blodimo,
mi - božji svatje.

Olupani umiramo,
mi, ki smo večni.

Druz drugega prerivamo,
kato pa smo nesrečni!

x

Denar rodi napuh,
napuh rodi propast -
in kar na ti odnese
denar, napuh in čast.

Indaja Pripravljalni odbor J.T. II. v Ljubljani.
Tajništvo: Rimca c. 18/I.